Besllum

Per DavidG el dt., 05/12/2017 - 09:00

Després d'uns instants per aquietar-me i deixar que la meva ànima arribi on és el meu cos; al cap d'uns minuts que l'ambient m'ha disposat a la pregària, agafo finalment la Paraula de Déu.Ella és cridada a recórrer en un instant tots els segles des que va ser escrita fins avui; a guanyar d'un salt tota la distància entre el redactor i jo.
La Paraula m'arriba per dir-me allò que a Déu li agradaria que féssim junts pel món avui: agrair, reconciliar, acollir, desvetllar, somniar desperts.
Però, de vegades, la paraula em resulta opaca: tan sòlida que no sé per on agafar-la, tan críptica que la llegeixo sense que ella em llegeixi a mi.
Aleshores agafo una altra versió del mateix text que acabo de llegir: en el mateix idioma o en un altre, si el tinc a mà. Veig que allà on diu "petits" en l'altre diu "senzills"; allà on diu "benaurats" a l'altre diu "feliços"; o allà on diu "Jesús es contorbà" en l'altra diu "es commogué".
Descobreixo que la Paraula de Déu no és cisellada a la pedra i que, com jo, també mira d'aproximar-se al misteri del que realment passa quan Déu irromp a la història.
Cada versió tiba el text fent que s'obrin escletxes per les que s'escola la llum que cerco. Si n'agafo dues o millor tres, puc veure que es genera un espai entre les tres aproximacions del pas de Déu. Em faig més càrrec del que va passar i em disposo a la seva inspiració per esdevenir més i més les Seves mans, els Seus ulls, la Seva paraula.